

Sygn. akt I 1 C 1232/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) spółki z o.o. w G.

przeciwko: A. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

I. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem, wniesionym w dniu 26 sierpnia 2016 r., (...) spółka z o.o. w G. wystąpiła z żądaniem zasądzenia od pozwanej A. M. kwoty 127,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z faktu braku zapłaty przez pozwaną należności przewozowej powstałej z tytułu niedopełnienia obowiązku zapłaty za korzystanie z usług przewozu w zakresie transportu kolejowego świadczonego przez powodową spółkę. Według twierdzeń pozwu pozwana skorzystała bowiem z usług przewozu oferowanego przez powoda, jednak podczas kontroli przeprowadzonej przez osobę uprawnioną okazało się, że pozwana nie dokonała należytej płatności za przejazd, w związku z czym w dniu 2 marca 2016 r. został wystawiony protokół, stwierdzający odebranie przez pozwaną wezwania do opłaty o nr (...), ze wskazanym tam terminem zapłaty w czasie 14-nastu dni. Na kwotę dochodzoną pozwem składała się suma opłaty taryfowej za przejazd oraz opłaty dodatkowej (łącznie 124 zł), a także odsetki naliczone od kwoty opłaty dodatkowej, tj. od kwoty 120 zł od dnia 17 marca 2016 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu - w kwocie 3,73 zł.

Wydany w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 7 grudnia 2016 r. nakaz zapłaty został uznany za skutecznie doręczony pozwanej w trybie art. 139 §1 kpc, a następnie zaopatrzony na wniosek powoda w klauzulę wykonalności.

Pismem z dnia 9 maja 2017 r. pozwana wniosła o przywrócenie jej terminu do wniesienia sprzeciwu, podnosząc iż bez swej winy uchybiła ona terminowi do wniesienia sprzeciwu, gdyż z uwagi na to, że wszystkie pisma, w tym zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, wysyłane były do niej na niewłaściwy adres (tj. na ulicę (...) w G.), a nie na

adres jej zamieszkania, pod którym stale zamieszkuje i jest zameldowana od 2003 r. (tj. ul. (...) w G.) - o sprawie dowiedziała się dopiero w dniu 18 kwietnia 2017 r., po sprawdzeniu stanu konta bankowego, na którym zauważyła, że brak środków. Bank pozostawił jej jedynie elektroniczną informację o ściągnięciu ww. kwoty z rachunku. Po rozmowie z komornikiem dowiedziała się, że adres pod którym kierowana była do niej korespondencja został wskazany przez kontrolera na mandacie, mimo że - jak podała - adres ten był spisywany z jej dowodu osobistego.

W sprzeciwie pozwana podniosła, że zostało wobec niej wszczęte postępowanie na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty, którego nigdy nie otrzymała. Wniosła też o oddalenie powództwa, z uwagi na podanie przez powoda jej wadliwych danych adresowych i wynikającą stąd niemożność uregulowania zobowiązania.

Wobec ustalenia w toku postępowania elektronicznego, iż korespondencja do pozwanej skierowana została na wadliwy adres pozwanej - uchylone zostało zarządzenie o skutecznym doręczeniu zastępczym oraz zarządzono doręczenie pozwanej odpisu nakazu zapłaty i pozwu, odrzucono nadto wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, wskutek uznania jego niedopuszczalności, wobec nie uchybienia przez pozwaną terminowi do wniesienia sprzeciwu, stwierdzono skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwaną oraz przekazano sprawę do tutejszego Sądu.

W toku postępowania pozwany podtrzymał żądanie pozwu w całości. Jednocześnie pełnomocnik powoda wskazał, że prowadzone przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. KM 653/17 zostało w dniu 21 kwietnia 2017 r. zakończone wobec wyegzekwowania należności wierzyciela wynikającej z wniosku egzekucyjnego.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2016 r. kontroler działającej na rzecz powodowej spółki sporządził wezwanie do zapłaty sumy 120 zł z tytułu opłaty dodatkowej oraz 4 zł z tytułu przewoźnego, wskazując w treści protokołu o nr (...), że podróżną była zamieszkała w G. przy ul. (...) pozwana, urodzona w dniu (...) (a więc posiadająca w dacie sporządzenia tego protokołu lat 41). W treści omawianego protokołu zostało także podane, że przyczyną wystawienia wezwania był brak legitymacji szkolnej, a także, że wezwanie wystawiono na opiekuna, a nadto, że okazany został bilet miesięczny.

Wezwanie odebrała pozwana.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 02.03.2016 r. - k. 71

Na skutek pozwu wniesionego w niniejszej sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 7 grudnia 2016 r. wydał nakaz zapłaty pod sygn. Nc-e 1452833/16, który został uznany przez ten Sąd za skutecznie doręczony pozwanej w trybie art. 139 §1 kpc pod adresem wskazanym przez powoda w pozwie, tj. przy ul. (...) w G.. Nakaz ten, na wniosek powoda, jako orzeczenie prawomocne, został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Powyższy tytuł wykonawczy został skierowany przez powoda do egzekucji. Na podstawie dokonanego zajęcia egzekucyjnego przez komornika sądowego bank dokonał przelewu z rachunku bankowego pozwanej z tytułu zajęcia egzekucyjnego całości kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, a objętej jednocześnie wnioskiem egzekucyjnym powoda.

Pozwana od roku 2003 pozostawała zameldowana w G. przy ul. (...) w G.. Taki też adres pozwanej został zanotowany w treści protokołu przejazdu. Pomimo tego, w treści pozwu powód wskazał, iż pozwana zamieszkuje przy ul. (...) w G.,

okoliczności bezsporne, nadto dowód: kopia dowodu osobistego - k. 11v, wydruk z bazy P.-Sad - k. 20v, kopia protokołu przejazdu - k. 71, wydruk pozwu - k. 2v

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na treści przedłożonych przez strony wyżej wymienionych dokumentów prywatnych i znajdujących się w aktach sprawy wydrukach dokumentów urzędowych, albowiem treść tych dokumentów i ich autentyczność nie była przez strony kwestionowana, nie budziła też wątpliwości Sądu.

W świetle powyższych ustaleń Sąd uznał, iż przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż po pierwsze powód nie trafnie żądał pozwu wywodząc z faktu skorzystania przez pozwaną z oferowanej przez niego usługi przewozu w dniu 2 marca 2016 r. bez dokonania opłaty za przejazd. Stanowiąca podstawę żądania pozwu, wskazana w jego uzasadnieniu okoliczność faktyczna, jakoby to pozwana w dniu 2 marca 2016 r. pozostawała podróżną, która nie posiadała biletu na przejazd - była bowiem nieprawdziwa. Treść wystawionego przez pracownika protokołu wskazywała bowiem, iż w rzeczywistości to nie pozwana była podróżną korzystającą z przewozu bez uprzedniego uiszczenia należnej opłaty za przejazd, lecz jej podopieczna, która nie posiadała legitymacji szkolnej. Powód nie wskazał zaś, ani nie wyjaśnił: z uwagi na jakiego rodzaju relacje pomiędzy pozwaną a jej podopieczną, to pozwana - wg kontrolującego - pozostawała odpowiedzialna za posiadanie przez tę "podopieczną" legitymacji szkolnej oraz dlatego to właśnie pozwana została obciążona obowiązkiem uiszczenia opłaty i przewoźnego na rzecz powoda. Już tylko te okoliczności, stanowiły o braku zasadności pozwu. Tym niemniej, wobec braku zarzutów pozwanej w tym zakresie, główną przyczyną oddalenia powództwa pozostawał fakt wygaśnięcia dochodzonego pozwem roszczenia, wobec spełnienia go w toku przeprowadzonego przez powoda postępowania egzekucyjnego.

Zważyć bowiem należało, iż wskutek prowadzonej przez komornika na wniosek powoda, jako wierzyciela egzekwującego, egzekucji z rachunku bankowego pozwanej, z momentem uznania rachunku bankowego komornika nastąpiło spełnienie świadczenia na rzecz powoda. (por. wyr. SN z 6.7.1999 r., II CKN 394/98, OSNC 2000, Nr 2, poz. 30) W konsekwencji dochodzone przez niego świadczenie główne oraz świadczenie uboczne (odsetki i to zarówno w wysokości skapitalizowanej, jak też żądanej od dnia wniesienia pozwu) wygasło. Z uwagi na powyższe, w dacie zamknięcia rozprawy, po stronie powoda nie istniało uprawnienie do ponownego skutecznego żądania zasądzenia od pozwanej uzyskanego już świadczenia. Wniosek powoda o zasądzenie w tym stanie rzeczy powództwa nie mógł zostać uwzględniony. Brak było także podstaw do umorzenia postępowania w niniejszej sprawie, albowiem pomimo uzyskania zaspokojenia powód pozwu nie cofnął, lecz żądanie pozwu popierał w pierwotnym brzmieniu aż do zamknięcia rozprawy. Wydanie wyroku w sprawie nie było zatem zbędne, skoro powód podtrzymywał żądanie rozpoznania sprawy i rozstrzygnięcia o sporze stron. W tym miejscu należy przytoczyć, podzielany przez Sąd w niniejszej sprawie, pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu uchwały z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie III CZP 119/13 (w której wskazano, że jeżeli powód po spełnieniu świadczenia przez pozwanego po doręczeniu pozwu nie cofnął pozwu, sąd oddał powództwo), iż po przeprowadzeniu postępowania i zamknięciu rozprawy sąd, stosownie do art. 316 §1 kpc, wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Stanowi on podstawową czynność decyzyjną sądu o charakterze merytorycznym, rozstrzygającą sprawę co do istoty, w odniesieniu do przedmiotu procesu. Stan sprawy obejmuje zarówno jej okoliczności faktyczne, jak i obowiązujące przepisy, mogące stanowić podstawę prawną rozstrzygnięcia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 1975 r., I CR 526/75, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 171; z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; z dnia 22 czerwca 2004 r., IV CK 453/03; z dnia 8 lutego 2006 r., II CSK 153/05; z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 314/12). Może on różnić się od tego, który istniał w momencie wnoszenia powództwa i był wyznaczony pozwem (art. 187 §1 kpc), jeżeli podjęte zostały przez strony czynności mające wpływ na żądanie, jego rodzaj i zakres oraz na okoliczności faktyczne przytoczone na uzasadnienie żądania pozwu. Przepis art. 316 §1 kpc wyraża zasadę aktualności orzeczenia sądowego, mającą zastosowanie do każdego rodzaju powództwa (o świadczenie, o ustalenie stosunku prawnego lub prawa, o ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa). Do czynności wpływających na zmianę stanu sprawy istniejącego w chwili wnoszenia pozwu należy również spełnienie świadczenia przez pozwanego w toku postępowania, powodujące wygaśnięcie dochodzonego roszczenia. Jeżeli na skutek spełnienia świadczenia przez pozwanego w toku postępowania doszło do wygaśnięcia objętej roszczeniem wierzytelności, odpadła podstawa do uwzględnienia powództwa. Nie ma znaczenia dla powstania tego skutku fakt, że spełnienie dokonane zostało w drodze egzekucji, jeżeli pozwany nie kwestionował istnienia zobowiązania, co potwierdzone zostało w postępowaniu rozpoznawczym. Okoliczność taka

miała zaś miejsce w przedmiotowej sprawie, gdyż - co wynika wprost z treści sprzeciwu - pozwana wносиła o oddalenie powództwa, zarzucając powodowi wyłącznie podanie przez niego jej wadliwych danych adresowych i wynikającą stąd niemożność uregulowania zobowiązania.

Powyższe czyniło nietrafną argumentację powoda, jakoby konieczność wydania ponownego orzeczenia zasądającego wynikała z faktu uchylecia nakazu zapłaty wydanego w sprawie w toku postępowania elektronicznego i tym samym jego wyeliminowania z obrotu prawnego, jak też brak dobrowolnej wpłaty przez pozwaną, czy też nie dokonanie przez nią uznania powództwa. Przedstawione przez pełnomocnika powoda wnioski procesowe pozostawały całkowicie błędne i sprzeczne z obowiązującymi normami procesowymi. Ich podzielenie i wydanie przez Sąd wyroku zasądającego, po raz kolejny, roszczenie wskazane w pozwie, doprowadziłoby do sytuacji, w której pomimo uprzedniego uzyskania już zaspokojenia w toku przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego, powód po raz kolejny uzyskałaby tytuł egzekucyjny, którego zaopatrzenia w klauzulę wykonalności - w przypadku złożenia przez powoda wniosku w tym przedmiocie - Sąd na etapie postępowania egzekucyjnego nie mógł by się sprzeciwić. Byłaby to sytuacja niezaskługująca na aprobatę. Oczekiwanie, iż wyrokiem zasądającym Sąd de facto dokonana zatwierdzenia wcześniejszej zasadności powództwa - jest nieuprawnione. Rolą Sądu rozstrzygającego o zasadności żądania pozwu nie jest bowiem potwierdzenie, że świadczenie uzyskane przez powoda, czy to na skutek wykonania obowiązku przez pozwanego dobrowolnie, czy też na skutek przeprowadzonego w stosunku do niego przymusowego trybu egzekwowania roszczeń było zasadne, lecz rozstrzygnięcie tylko i wyłącznie o tym, czy w dacie zamknięcia rozprawy przysługuje powodowi względem strony pozwanej skuteczne uprawnienie do żądania spełnienia świadczenia wskazanego w pozwie.

Z uwagi na ustalenie, że wyżej wskazane uprawnienie, w dacie zamknięcia rozprawy powodowi nie przysługiwało - orzeczono jak w pkt I wyroku przyjmując za podstawę prawną treść art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe a contrario.

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc Wobec uiszczenia ich przez powoda już w toku postępowania, koszty te zostały uznane przez Sąd za uiszczone w całości.